

осіб. При цьому, ізолюючи особу від суспільства та обмежуючи її у конституційних правах і свободах (ч. 3 ст. 63 Конституції України), держава діє ніби в умовах крайньої необхідності, а саме: з одного боку, завдає засудженому певних страждань у межах закону, а з іншого, стримує таким чином інших осіб від вчинення злочину – саме це і є одним із наслідків кримінальної відповідальності [9, с. 314].

Саме тому та виходячи з вищевикладеного, варто визнати, що запропоновані деякими авторами зміни і доповнення у чинний КВК України є хаотичними, безсистемними та такими, що можуть привести до тяжких наслідків для Української держави, позаяк їх прийняття Верховною Радою України знівелює зміст кримінального покарання, як такого, а також створить небезпечний прецедент для найбільш агресивно налаштованої частини населення, а також рецидивістів (причому, як тих, хто ще відбуває покарання, так і тих, у кого не знята і не погашена судимість у порядку ст. 88-91 КК).

Список використаних джерел:

1. Про внесення змін до деяких законодавчих актів України (щодо гуманізації законодавства про попереднє ув'язнення та забезпечення конституційних прав і свобод осіб, взятих під варту, осіб, засуджених до позбавлення волі, а також засуджених, які перебувають на лікуванні в закладах охорони здоров'я за межами установ виконання покарань: проект Закону України, реєстр № 2293 від 13.02.2013 [Електронний ресурс]. — Режим доступу : <http://zakon.nau.ua/doc/?uid=1206.628.0>.
2. Колб О.Г. Деякі аспекти правового статусу засуджених до позбавлення волі / Колб О.Г., Пришко І.А. // Вісник прокуратури. — К., 2012. — № 7 (133). — С. 24-30.
3. Пришко І.А. Кримінальна субкультура як невід'ємна частина загальносуспільної культури / Пришко І.А. // Вісник прокуратури. — К., 2012. — № 7 (133). — С. 88-93.
4. Пирожков В.Ф. Кримінальна психологія / Пирожков В.Ф. — М.: «Ось-89», 2013. — 704 с.
5. Сидоренко С.М. Шляхи реалізації Концепції державної політики у сфері реформування ДКВС України на сучасному етапі / Сидоренко С.М. // Державна пенітенціарна служба України: історія сьогодення та перспективи розвитку у світлі міжнародних пенітенціарних стандартів та Концепції державної політики у сфері реформування Державної кримінально-виконавчої служби України: матеріали Міжнар. наук.-практ. конф. (Київ, 28-29 берез. 2013 р.) — К.: ДПіС України: ВД «Дакор», 2013. — С. 5-13.
6. Аналіз стану здійснення судочинства судами загальної юрисдикції в 2011 р. (за даними судової статистики) [Електронний ресурс]. — Режим доступу : <http://govuadocs.com.ua/docs/index-76683.html>.
7. Про практику призначення судами кримінального покарання: постанову Пленуму Верховного Суду України від 24 жовтня 2003 року № 7 // Постанови Пленуму Верховного Суду України у кримінальних справах. — 3-є вид., змін. і доп. — К.: Видавничий дім «Скіф», 2008. — С. 365-377.
8. Богатирьов І.Г. Порівняльне кримінально-виконавче право: навч. посібник / Богатирьов І.Г., Копотун І.М., Пузирьов М.С.; за заг. ред. І.Г. Богатирьова. — К.: Інститут кримінально-виконавчої служби, 2013. — 140 с.
9. Міжнародна поліцейська енциклопедія. У 10 т. / Відп. редактори: Ю.І. Римаренко, Я.Ю. Кондратьєв, В.Я. Тацій, Ю.С. Шемшученко. — К.: Концерн «Видавничий Дім «Ін Юре», 2003. — Т. 1: Реторико-методологічні та концептуальні засади поліцейського права та поліцейської деонтології. — 1231 с.

МІЖНАРОДНО-ПРАВОВІ ПІДХОДИ ТА ПРАКТИКА ПРОТИДІЇ ОРГАНІЗОВАНИМ ЗЛОЧИННИМ УГРУПУВАННЯМ

Гумен Володимир Миколайович, здобувач кафедри оперативного-розшукової діяльності Національної академії внутрішніх справ

Як показало вивчення наукової літератури, проблеми, що пов'язані з протидією організованим злочинним угрупованням, носять міжнародний (транснаціональний) характер [1], що, без сумніву, не може не відобразитись на стані цієї діяльності й в Україні [2, с. 67-70]. Саме тому зазначене питання й було визначено однією із задач даного статті. При цьому аналіз міжнародно-правових підходів та практики був здійснений з урахуванням як європейського, так і міжнародного законодавства, а також правових джерел Співдружності Незалежних Держав (СНД) та інших Союзів. Зокрема, у цьому контексті заслуговує на увагу Європейська конвенція про відмінування, пошук, арешт та конфіскацію доходів, одержаних злочинним шляхом, вимагає від держав-учасників, включаючи й Україну, яка ратифікувала Конвенцію у грудні 1997 р., вжити заходи для того, щоб внутрішнім законодавством розглядалися як злочини певні умисні дії, включаючи й ті, що мають відношення до діяльності організованих злочинних формувань [3]. На виконання вимог зазначеної Конвенції в КК України закріплено ряд статей, що мають пряме відношення до реалізації її змісту (ст. 209 «Легалізація (відмивання) доходів, одержаних злочинним шляхом»; ст. 209-1 «Умисне порушення вимог законодавства про запобігання та протидію легалізацію

(відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, або фінансування тероризму) та ін.).

Певне значення для організації протидії злочинним угрупованням має й Резолюція Ради Європи № R (97) 24 від 6 листопада 1997 р. «Про двадцять принципів боротьби з корупцією», у якій мова йде про такі принципи, згідно з якими держави-члени повинні: гарантувати визнання національної і міжнародної корупції кримінальною; забезпечувати відповідні заходи для конфіскації і позбавлення доходів у результаті корупції; обмежувати імунітет певних осіб від судового переслідування і судового рішення у випадках корупції до ступеня, необхідного в демократичному суспільстві [4].

Список використаних джерел:

1. Хавронюк М.І. Сучасне загальноєвропейське кримінальне законодавство: проблеми гармонізації: Монографія / Хавронюк М.І. – К.: Істина, 2005. – 264 с.
2. Кулик О.Г. Злочинність в Україні на початку XXI століття: монографія О.Г. кулик. – К.: Юрінком Інтер, 2013. – 272 с.
3. Європейська конвенція про відмивання, пошук, арешт та конфіскацію доходів, одержаних злочинним шляхом: Резолюція Ради Європи ETS від 8 листопада 1990 р. // міжнародні правові акти та законодавство окремих країн про корупцію. – К.: Школяр, 1999. – С. 166-187.
4. Про двадцять принципів боротьби з корупцією: Резолюція Ради Європи № R (97) 24 від 6 листопада 1997 р. // http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/994_845.

ПРАВОВА РЕГЛАМЕНТАЦІЯ ДЕРЖАВНОГО КОНТРОЛЮ ЗА ЗДІЙСНЕННЯМ ОПЕРАЦІЙ З МЕТАЛОБРУХТОМ

Малишев Костянтин Вікторович, здобувач кафедри оперативного-розшукової діяльності Національної академії внутрішніх справ

Відносини, які виникають у процесі здійснення операцій з металобрухтом, регулюються Законами України «Про металобрухт», «Про ліцензування певних видів господарської діяльності».

Кваліфікаційні, організаційні, технологічні та інші вимоги для провадження даного виду діяльності встановлені Ліцензійними умовами провадження господарської діяльності із заготівлі, переробки, металургійної переробки металобрухту кольорових і чорних металів, які затверджені наказом Міністерства економічного розвитку і торгівлі України від 31 жовтня 2011 року №183, зареєстрованим в Міністерстві юстиції України 18 листопада 2011 року за №1321/20059.

Відповідно до статей 12, 13 Закону України «Про металобрухт», постановою Кабінету Міністрів України «Про внесення змін до переліку органів ліцензування» від 27.07.2011 №798 визначено Міністерство економічного розвитку і торгівлі України органом ліцензування, зокрема із заготівлі, переробки, металургійної переробки металобрухту кольорових і чорних металів. Згідно з чинним законодавством Міністерство економічного розвитку і торгівлі України видає та анулює ліцензії в порядку, встановленому законодавством. Ліцензії на заготівлю та переробку металобрухту кольорових і/або чорних металів можуть видаватися лише спеціалізованим підприємствам. Ліцензії на заготівлю, переробку, металургійну переробку металобрухту кольорових і/або чорних металів можуть видаватися лише спеціалізованим металургійним переробним підприємствам.

Обов'язковою умовою на отримання ліцензії є акт обстеження місцевими державними адміністраціями спеціалізованих або спеціалізованих металургійних переробних підприємств на їх відповідність вимогам Закону України «Про металобрухт». Тому у відповідності до діючого законодавства контроль за виконанням вимог Закону України «Про металобрухт» покладено також на місцеві державні адміністрації, місцеві органи виконавчої влади та органи місцевого самоврядування.

З метою налагодження систематичного контролю за дотриманням чинного законодавства стосовно операцій з металобрухтом розпорядженням голів облдержадміністрацій затверджуються обласні робочі групи з координації та контролю за здійсненням операцій з металобрухтом, відповідні робочі групи створюються при райдержадміністраціях та міськвиконкомах, на які покладено забезпечення обстеження та контроль діяльності суб'єктів господарювання, які проводять операції з металобрухтом. Проведення робіт по організаційному забезпеченню у сфері операцій з металобрухтом, координації і аналізу діяльності постійних робочих груп з контролю за здійсненням суб'єктами господарювання діяльності у сфері заготівлі, переробки,